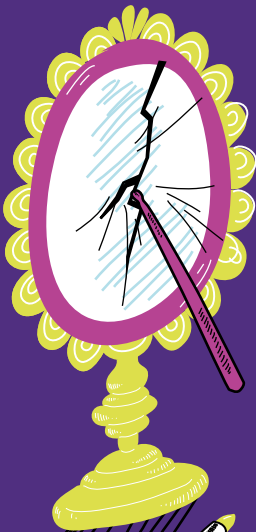

Zakiya Ajmi

POP

Søstre

Lin

GRATIS LÆSEPROVE

Lin

Popsøstre er gået videre i talentshowet Stjernestøv, men Lin har andet at tænke på. Hun er vred på sine selvoptagede forældre, som lige er blevet skilt.

Det er, som om veninderne i Popsøstre ikke helt forstår, hvad Lin går igennem. Det gør til gengæld den mystiske og oprørske Tina, som trækker Lin i en anden retning.

Lin glider længere væk fra pigerne i Popsøstre og står pludselig lidt for alene ...

Popsøstre

ENERGISK, TALENTFULD, DRAMATISK, MODIG ...

Fire piger, fire temperamenter, ét band.

POPSØSTRE er fortællingen om fire piger og om venskab, identitet, mod og sammenhold.

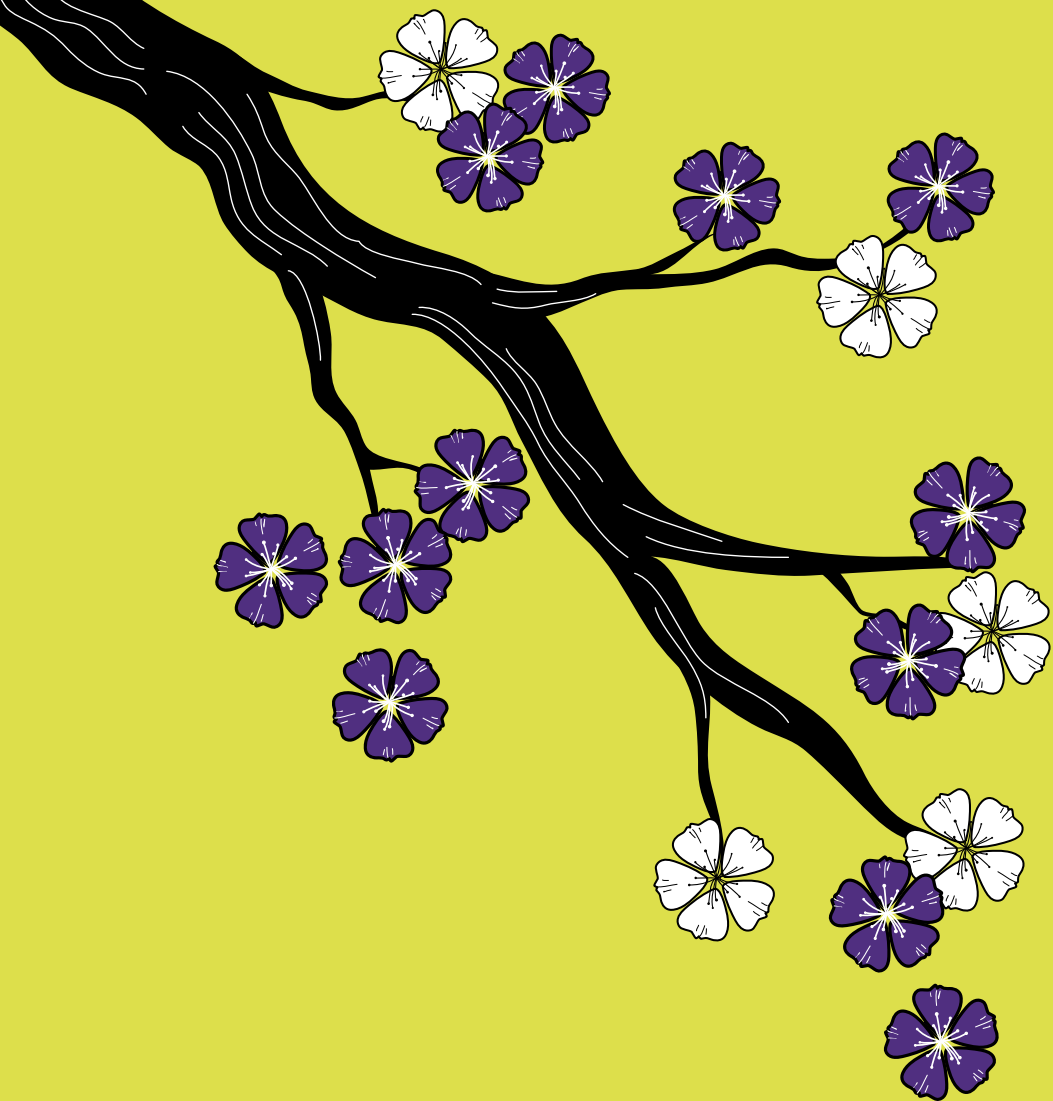
Bandet er pigernes fælles projekt. Men er venskabet stærkere end jagten på berømmelse?

Der er fire bøger i serien POPSØSTRE:

BOLDEN

3

Jeg har det helt fint

Viola lynser sin jakke ned med den ene hånd og holder om cykelstyret med den anden. Vi er stået af for at trække. På den smalle sti langs kolonihaverne må vi gå i gåsegang. Hun går forrest. Hendes lange, kastanjebrune hår glinser i solen, og sommerkjolen blafrer let om hendes spinkle krop. Hun vender sig om og smiler til mig. “Hvor er det hyggeligt, at vi kan følges hjem nu.”

“Mm.” Pludselig stopper hun op, og slår cyklens støttefod ned. Hun stiller sig på tæer og plukker en blomst fra et kirsebærtræ, der strækker sine grene over hækken og ud over stien.

“Plejer man egentlig ikke at give en velkomstblomst, når der er nogen, der er flyttet?” spørger hun og giver mig blomsten.

“Tak,” siger jeg.

Hun vipper støttefoden op igen, men bliver ved med at stå stille. Hun lægger hovedet på skrå og rynker panden. “Er du glad for lejligheden?” spørger hun.

Jeg trækker på skuldrene. “Det er vel lidt lige meget, om jeg er glad. Det ændrer jo ikke på noget.”

Hun plukker en blomst mere og lægger den i min cykelkurv. “Og hvad med dine forældre? Kan de godt enes?”

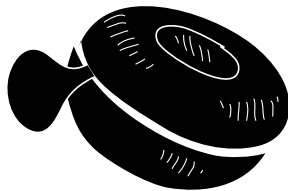

Jeg trækker på skuldrene igen. “Alle bliver uvenner en gang imellem. Se på Kioli og Samantha. Hvor mange gange har de ikke været uvenner, bare i løbet af sidste år? Og nu er de alligevel helt uadskillelige.”

“Øh ... ja, sikkert.” Viola blinker forvirret.

“Men det, jeg ville sige, var i hvert fald, at jeg godt kan huske, hvordan det var. Men det bliver bedre med tiden.”

Jeg fnyser. Mit greb om cykelstyret strammes. Knoerne bliver hvide. Min tommelfinger piller ved den rustne ringeklokke.

“Jeg mener det. Alt er noget lort, når de lige er blevet skilt. Man er sur på dem begge, men man elsker dem jo også. Og man savner hele tiden dén, man ikke er hos ...”

“Det er overhovedet ikke sådan, jeg har det.”

Viola smiler forsigtigt. “Okay. Du skal i hvert fald bare vide, at jeg forstår dig. Det gør vi alle. Vi forstår godt, at du har meget at se til lige nu. Det er helt okay.”

“Hvad skal det betyde?” spørger jeg.

“Altså, det er jo klart nok, at du er lidt fraværende, når du har så meget at se til ...” begynder hun.

“Jeg forstår ikke, hvad det er, I alle sammen tror, jeg har at se til. Jeg har ikke meget at se til. Jeg har ikke en sorgproces. Jeg har ikke svært ved at se virkeligheden i øjnene. Jeg har det helt fint.”

Violas smil stivner. “Okay. Bare glem det,” siger hun.

“Fint,” siger jeg.

“Fint,” siger hun.

Hun begynder at gå igen. Den eneste lyd på stien, er det knasende grus under vores hjul. Da vi når til Acaciehaven, skilles vore veje. Hun slår ud med armene.

“Så ses vi vel bare i morgen?” siger hun.

“Mm.” Jeg piller ved ringeklokken igen.

Hun åbner munden, som om hun skal til at sige noget mere, men så bliver hun afbrudt af et højt pift.

Vi drejer begge hovederne mod lyden, og får øje på Tina, der står i en kælderskakt og ryger. “Hej, Lin!” råber hun. “Har du fundet på et ønske?”

Jeg smiler. “Måske. Er det ikke hemmeligt, sådan noget?”

Hun blinker til mig. “Jo, det har du egentlig ret i. Så må du hviske det til mig senere.”

Viola rynker panden. “Kender du hende?”
hvisker hun.

“Åh, undskyld,” siger Tina og rækker Viola den hånd, hun ikke har cigaretten i. “Jeg hedder Tina.”

“Ja, det ved jeg,” siger Viola. “Du går i niende.”

Tina smider cigaretskoddet på asfalten og slukker gnisten med sin støvle. Et øjeblik står vi alle tavse og glør på den lille røgsøjle, der danser i den stille brise, indtil den opløses i luften og forsvinder.

Til sidst griner Tina hæst. “Jeg har det lidt, som om jeg afbrød noget?”

“Nej,” siger jeg. “Vi var lige ved at sige farvel.”

“Fint,” siger Viola. Så sætter hun sig op på sadlen og kører sin vej.

